Napsal uživatel Olga Harfelová
Středa, 07 Únor 2007 04:00

Poslední lednové úterý se v pražském KC Zahrada konal pozoruhodný koncert, kdy na jednom jevišti stanula jihlavská osobnost a špička folkrocku z Liberce. Tak se jim podíváme trošku na zoubek, a to v jednom případě doslova.

Celý večer zahájila krátce po devatenácté hodině jihlavská písničkářka **Žofie Kabelková**. Ti, kteří ji neznali a nepodívali se ani do kulturního přehledu, kdo že to v roli hosta vystoupí, se to dozvěděli až po dvou úvodních písničkách, kdy se Žofka na přání jednoho diváka představila. Naštěstí na její poznámku o tom, že teď jsou na řadě s představováním diváci, hezky jeden po druhém, nikdo nereagoval a tak mohl koncert pokračovat další porcí písniček proložených básničkami a jednou zkušeností s nočními můrami. Žofie se s nimi pokoušela bojovat změnou vnějších vlivů, a tak začala tím, že si pořídila krásné nové pýžo. Sice jí to proti nočním můrám nepomohlo, ale při pohledu do zrcadla se díky obrázku soba na pyžamu vždy začala smát a co je

Žofie Kabelková v KC Zahrada

foto: Olga Harfelová ©

nejdůležitější, uvědomila si, že díky tomu je už opravdová osobnost! S básničkami to bylo trochu složitější. Jednu musela Žofka, vzhledem k problémům s neposednou osmičkou, která se právě rozhodla klubat na svět a která písničkářku rozptylovala, zopakovat. Ve chvíli, kdy se o básničku pokusila poprvé, si nemohla vzpomenout, jak vlastně pokračuje, ale při druhém pokusu o chvíli později se vše zdařilo. Žofku jsem jako písničkářku poznala díky její účasti na festivalech, ale zejména na jednom koncertě v Malostranské besedě, odkud mi v hlavě utkvělo pár písniček, jako například *Živel*, kterou autorka napsala z čisté radosti a ta se přenáší i do zpívaného projevu. Žofka moc často nevystupuje, ale když se někdy objeví na jevišti, stojí to za to. Čas vyměřený pro její převážně poeticky tiché vystoupení se pomalu krátil a šťastná muzikantka se začala loučit, aby se po chvíli na jeviště znovu vrátila a pozvala si na výpomoc dva Marky - Štulíra a Ottla, a tím tak trochu naznačila, co nás bude čekat po přestávce.

Liberecký **Jarret** zahájil svůj první letošní koncert v pěti a hned na úvod vyšvihli před slušně zaplněným sálem pecku od Suzan Vega *When heroes go down*. Pak se vrátili ke svému repertoáru a ke svému poslednímu CD (mimochodem nominovaného na Album ro(c)ku) písničkou
Nedávno

v podání nejlepšího zpěváka Vlasty. Samozřejmě i nejlepší zpěvák Michal dostal prostor v hitu *Nedivím se*
, stejně jako zpěvačka Hanka v erotické
Bouřce nad Bílou
a spoustě dalších písniček. Honza Noha, sedící za svými bicími na vyvýšeném stupínku, se předvedl nejen jako bubeník, ale i jako zpěvák v
Opovrhovu
nebo v přídavku
Na dvojhlas
. Jediný, kdo si nezazpíval, byl Marek, ale ani o jeho hlas jsme nebyli ochuzeni, neb se staral o mluvené slovo a informoval nás mimo jiné o kapelním zážitku z cesty do Prahy, kdy auto spěchající na koncert a plně naložené hudebníky, nástroji, odposlechy a další technikou zastavili na dálnici celníci! Možná se divíte, proč jsem kladla důraz na to, že kapela začala hrát v pěti. Pokud však Jarret už nějaký čas sledujete, je vám i díky přídavku se Žofkou jasné, že si do Prahy přivezli oblíbenou dechovou sekci. Jedním jejím členem byl již zmiňovaný Marek Ottl, který se projevil nejen jako pozounista, ale i jako rytmická sekce ve
Venku zuří jaro
a klavírista v posledním přídavku. Ale nepředbíhejme, prvním přídavkem byl totiž
Zakopaný pes
, nejhlučnější písnička večera. Před druhým přídavkem jsme byli napjatí, jakouže pecku kapela zvolí. Když prohlásili, že bude ještě hlučnější, marně jsme si lámali hlavu, co by to tak mohlo být, kde že je basák a proč si na údajně hlasitou píseň bere Michal svou novou španělku, která tu mimochodem zažila své premiérové vystoupení. Když zazněly první tiché tóny a cosi o okapových rourách, bylo nám jasné, jak to mysleli. Ale ani druhý přídavek hudby lačné diváky neuspokojil a společnými silami si vytleskali ještě
Slavnosti ticha
(opět ve čtyřech, tentokrát ale bez Vlasty) a na závěr ještě
Blues pro první řadu
.

A to bylo všechno. A pokud opravdu platí jak na Nový rok, resp. jak na prvním hraní v novém roce, tak po celý rok, tak se letos máme na co těšit. Alespoň co se týká hudby v podání uvedených interpretů, jimž se jejich první letošní vystoupení vůbec (Jarretu) nebo alespoň v Praze (Žofce) podle mého soudu opravdu vydařilo.